

BESEDE RAVNATELJA

ŠOLA SLAVI 30 LET

Je že res, da se nam nekaterim zdi, da smo šele včeraj vstopili v šolo, se dvakrat dobro ozrli okrog in si mislimo, da ni prav daleč čas, ko smo še bili dijaki ... In ko se zaveš, da je šola v kraju že celih trideset let, da je postala neločljiv del kraja in njegove prepoznavnosti, da je institucija, ki daje kraju in okolici identiteto, ki je vzgojila na tisoče mladih ljudi, se zaveš, da je bilo narejeno veliko delo.

Srednja šola je za večino ljudi eno najpomembnejših življenjskih obdobij, čas, ko se otrok formira v odraslega človeka, ko pridobi svoj pogled na svet, začne razmišljati s svojo glavo, se prvič zaljubi, ko se začne svet znanega in varnega širiti v daljave in ponujati perspektive in sanje, ki se zdijo tako dosegljive in uresničljive. Čaroben svet, prežet po eni strani s pritiskom obiskovanja pouka, pisanja testov, spraševanja in učenja, učenja ... kakor za koga seveda. Po drugi strani pa pisanost odmorov, zanimivost ekskurzij, adrenalin na športnih dnevih, užitek na tekmovanjih, sproščenost na izletih, smeh na hodnikih, pisemca med poukom, ko se začnejo iskati simpatije in sorodne duše. Pa veselje in jeza, strah in pogum, ponos in razočaranje, uspeh in poraz. In učitelji, vsak po svoje legenda, vsak je po svoje pustil pečat v mladih dušah. Na nekatere jezni, na druge ponosni, še največkrat pa čisto človeško in prijateljsko navezani. In vedno pride tisti zadnji dan, ko je vsega nepreklicno konec, ko se prejme iz rok ravnatelja in razrednikov zaslužen maturitetno spričevalo, ko se zaveš, da je minilo eno življenjsko obdobje, morda najlepše, najbolj naivno in nedolžno, in se začne odpirati nova stran v knjigi življenja.

In generacija šolo zapusti. Jeseni pa že pride nova, igra se ponovi. Šola je tako večni mladenič, vedno žuboreča kot gorski potok in je z njo tako kot s potokom: ko pomočiš roko, je potok sicer isti, voda pa nikoli. Kajti šola obstaja zaradi dijakov, dijaki ji dajejo dušo. Za telo pa skrbi učiteljski zbor, ki se tudi spreminja, vendar le nekoliko bolj počasi kot dijaki. Učitelji in dijaki skupaj sestavljajo tisto čarobno mešanico, imenovano srednja šola. Naloga učiteljev je, da dajo mladim dušam kar najkvalitetnejše znanje; predvsem pa mora šola dajati mladim občutek samozavesti, občutek, da so sanje z željo in delom dosegljive. Zato pa mora šola svojim dijakinjam in dijakom omogočiti kar največ aktivnosti, da se lahko dijaki potrdijo v svojem znanju in iskanju življenjskih poti. In seveda odkrijejo in razvijejo svoje talente in svoja veselja. Kitajski pregovor pravi, da človeku, ki ga delo veseli, ne bo treba delati nikoli v življenju, ker bo za njega delo vedno zabava. Šola, pa naj si bo v programih ekonomskega tehnika, gimnazije, ekonomske gimnazije, administratorja ... mora omogočiti, da mladi najdejo svoj smisel in dobijo občutek in veselje za svojo bodočo poklicno pot. Šola mora ponuditi,

Sedanji ravnatelj Dušan Štolfa

Iz ravnateljstev šolskih klopi, oktober 1979, na stari šoli (današnja Ljudska univerza)

dijaki naj izberejo.

Večni mladenič Srednja šola Srečka Kosovela Sežana je v svojih najboljših letih. Zrela, dozorela, s svojimi legendami in spomini vezanimi nanjo. Z ugledom, ki ga uživa v javnosti. V njej so že končale šolanje prve generacije otrok maturantov Srednje šole Sežana, postaja že prava družinska šola, kjer se prepletajo in dopolnjujejo zgodbe staršev in otrok, vezane na izobraževanje in doživetja.

Naj se prepletajo še naprej, naj pride tudi do zgodb med starimi starši, starši in vnuki. Naj se še dolgo razvija in cveti ta mladostna ustvarjalnost v prostorih šole in okolici, v Sežani, na Krasu, v Brkinih in povsod tam, kamor seže vpliv in obstajajo spomini na šolanje v Srednji šoli Srečka Kosovela Sežana!

Ravnatelj Dušan Štolfa, prof. zgodovine in sociologije

